

[Finansministeren.]

drøfte dem og gik meget stærkt ind for disse afskrivningsregler.

Vi skal også lægge mærke til, at i det store og hele har vi fastholdt disse principper i det, der her foreligger. Vi har fastholdt saldo-princippet, og vi har fastholdt de 30 pct. Det har vi ikke rørt ved, og vi agter heller ikke at røre ved det, selv om det måske ligger noget i overkanten af det rent drifts-økonomisk nødvendige. Vor hovedlinje er den at sikre produktionen, at sikre beskæftigelsen, at give så gode vilkår på dette område, at der i hvert fald ikke fra afskrivningssiden skal være noget, der hæmmer erhvervslivets udfoldelse. Men i erkendelse af, at vi har løst en del af den opgave, vi skulle løse, og har fået en stor produktion og fuld beskæftigelse, kan man måske sige, at det vel i dag ikke er i samme grad nødvendigt at begunstige erhvervslivet, som det var i 1957, da disse regler blev indført.

Jeg har gerne villet gøre disse synspunkter gældende, fordi man ustandselig prøver på at misforstå os og misfortolke os. Særlig til hr. Haunstrup Clemmensen vil jeg sige, at jeg må vende mig mod dem, der tror, at de kan tage patent på at repræsentere erhvervslivet. Vi er da nogle stykker, der i høj grad mener at have forbindelse med erhvervslivet; det gælder også dem, der ikke direkte har stået og arbejdet i en virksomhed. Personlig føler jeg mig da i høj grad knyttet til erhvervslivet, og som jeg også skrev forleden dag i Berlingske Tidendes mandagskronik, kan det ikke være sådan, at man med erhvervslivet kun mener indehaverne af virksomhederne; det er ikke rigtigt. Arbejderne og lønmodtagerne i det hele taget er også en del af erhvervslivet, og det er fra disse store grupper af befolkningen, at der ustandselig kommer, vi kan godt sige krav om, at man får en mere retfærdig skatte-ligning, et mere retfærdigt skattesystem; det er det, der ligger bagved. Det gælder om at finde en balance.

Hr. Alfred Bøgh talte om en dobbeltheden hos finansministeren og hos den socialdemokratiske ordfører, hr. Peter Nielsen. Denne dobbeltheden skulle altså bestå i, at vi på den ene side erkendte, at det var nødvendigt at hjælpe erhvervslivet, og på den anden side kritiserede afskrivningsreglerne. Jeg mener ikke, der er nogen dobbeltheden i vort sind;

men der opstår, kan man godt sige, en dobbeltheden på den måde, at der er to formål, der skal varetages samtidig, og som går lidt imod hinanden; vi skal have de bedste mulige vilkår for erhvervslivet, men de må jo heller ikke være så gode, at der bliver urimeligheder til den anden side, så lønmodtagerne kan sige, at det er afskrivningsregler, som i urimelig grad begunstiger en anden gruppe af befolkningen rent skattemæssigt. Det tror jeg vi er enige om; det håber jeg da at alle partier er enige om.

Jeg forstod da også på hr. Haunstrup Clemmensen, at han gerne ville have slået fast som det konservative folkepartis principielle standpunkt, at man er imod urimeligheder, og at man gerne vil se på det. Jeg kunne bare ikke finde ret meget i hr. Haunstrup Clemmensens tale, som virkelig positivt pegede på, at man var villig til at gå ind i de drøftelser, der nu skal finde sted i folketingsudvalget. Men det kan måske være, fordi der ikke var så meget konkret i talen. Jeg håber, at vi i udvalget kan få en drøftelse på det grundlag, som hr. Haunstrup Clemmensen ridsede op, altså at vi skal urimeligheder til livs, men herved forstået ikke bare oplagte snyderier, men også det, vi i regeringen anser for urimeligheder, nemlig at der på visse områder er for gunstige regler. Det gælder f. eks. førsteårsafskrivningerne. Her mener vi — dette være også sagt til hr. Arthur Jacobsen — at vi har fundet en fornuftig løsning. Jeg forstod, at man fra radikal side var enig i, at der kunne gøres noget ved disse førsteårsafskrivninger, men det skulle bare være på en anden måde. Jeg tror, vi har fundet den teknisk bedste måde. Vi har nemlig i finansministeriet i høj grad været inde på hr. Arthur Jacobsens tanke om at basere den afskrivning, man har lov at foretage, på den del af året, der er tilbage, efter at vedkommende driftsmiddel er anskaffet. Vi er imidlertid kommet til det resultat, at det ville være upraktisk for de erhvervsdrivende, hvis de skulle kontere deres afskrivninger på den måde, og vi mener her at have fundet en gennemsnitsregel, som passer bedre ind i hele saldoafskrivningen, selv om det så kun bliver med de 15 pct. Men jeg er glad for, at hr. Arthur Jacobsen stort set gav udtryk for, at de radikale ville gå ind i en saglig og fordomsfri drøftelse af disse problemer. Jeg lagde